

на мечка, съ двѣ малки мечета Мечката дръмѣше лѣниво на топлото слънце, а малкитѣ си играяха около нея.

Двамата другари се спрѣха. Дѣдо Цоню не се уплаши, а тихичко проговори на другаря си:

— Искашъ ли да взема тия двѣ мечета? Азъ ще уплаша майка имъ и тя отъ страхъ ще избѣга.

— Остави, моля ти се, ще те изяде! . . . казваше му дѣдо Колю.

— Не, мене не ме е страхъ! Нали знаешъ, че и на младо врѣме бѣхъ юнакъ!

Дѣдо Колю, колкото и да му се молѣше и убѣждаше, той не го послуша.

— На, вземи брадвата ми и гледай какво ще направя!

— Не я оставяй! Какво ще правишъ безъ нея?!

— Менѣ не ми трѣбва да ми прѣчи въ ржцѣтъ! — каза той, остави брадвата си и трѣгна.

Дѣдо Колю се подрѣпна на вжтрѣ въ гората и отъ тамъ съ страхъ гледаше какво ще направи другаря му.

Дѣдо Цоню полека и неусѣтно се приближи задъ гърба на мечката. По-запрѣ се малко. Отвори си устата и извика силно, колкото му гласъ държи. Мечката, вмѣсто да се уплаши и да избѣга, веднага се обърна, изправи се срѣщу лицето му. отвори устата си и силно започна да реве. Още малко и ще се хвърли върху му. . . Дѣдо Цоню отъ страхъ изтрѣпна на мѣстото си. А разярената мечка, съ силно отворени очи и зинали уста, стоеше неподвижно и чакаше само едно малко негово помръдване . . .

Въ това врѣме дѣдо Колю извика: „Бѣгай, че ще те изяде!“ Мечката, като чу тоя викъ,